

platností a to ve všech případech a nikoli jen v případech dvou souhlasných rozsudků. — — —

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2965.

Živnostenské právo. — Policejní právo trestní:
Jak postupovati při zjišťování skutkové podstaty přestupku krytí neoprávněného provozování živnosti stavitelské?

(Nález ze dne 7. prosince 1923 č. 20.817).

V ě c: Inž. Otto F. v H. proti zemské správě politické v Praze stran krytí neoprávněného provozování živnosti stavitelské.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadu řízení.

D ů v o d y: — — —

Žal. úřad bere za zjištěno, že polír P., prováděje pod firmou st-le stavby sám přijímá zedníky a samostatně se stavebníky sčítuje, a těmito okolnostmi má dostatečně prokázáno, že st-l neoprávněně kryje provozování stavitelské živnosti P.

Nss nepokládá důvody tyto za dostatečný základ odsuzujícího výroku.

Skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného předpokládá, že Jan P. provozuje na svůj účet neoprávněně živnost stavební, a že st-l jednáni to svou firmou kryje. Výsledky dosavadního řízení však neposkytují dostatečné opory pro zjištění uvedených okolností. Aby mohlo býti spolehlivě posouzeno, zda J. P. v případech oznámených jako samostatný podnikatel stavby na svůj účet prováděl, a zda st-l se dopustil krytí jeho, jest vzhledem k námitkám odvolání zapotřebí, aby byl náležitě vysvětlen poměr jednak Jana P. k jednotlivým stavebníkům a k jednotlivým do práce přijatým dělníkům a poměr stavebníků k dělníkům a k st-li. Je proto nutno, aby bylo náležitě zjištěno, s kým stavebníci jednali o provedení staveb, komu stavby zadali, kdo stavby prováděl, kdo měl dohled na ně, s kým se účtovalo, kdo vyplácel mzdu a z čí peněz a kdo dodal stavební materiál, s kým dělníci vyjednali pracovní podmínky a kdo je přijímal a propouštěl.

Za účelem zjištění okolností těch náleželo žal. úřadu, aby dal provést důkazy st-lem v odvolání nabídnuté, zejména aby slyšení byli o výše uvedených okolnostech jednotliví stavebníci i zaměstnanci st-lovi, kteří dle jeho tvrzení vedli dohled na provádění stavby.

Ježto se tak nestalo a skutková podstata pro posouzení věci potřebná nebyla dosud náležitě vyšetřena, trpí dosavadní řízení podstatnou vadou, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušiti ve smyslu § 6, odst. 2 zák. o ss.

Č. 2966.

Pensijní pojištění. — Administrativní řízení:
Lhůta 14 dnů stanovená §em 75 zák. o pensijním pojištění k podání ná-

mitek k zsp-é proti výměrům zemské úřadovny pensijního ústavu nemůže být prodloužena podáním rozkladu k zemské úřadovně samé.

(Nález ze dne 7. prosince 1923 č. 20.946).

V ě c: Moravské ocelárny a železárny, akc. spol. v Olomouci (adv. Dr. Jos. Los ze Smíchova) proti ministerstvu sociální péče (za zúčastněnou stranu Karla G. — adv. Dr. Rud. Rabl z Prahy) o pensijní pojištění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bedůvodná. Právnímu zástupci stěžovatelky ukládá se pokuta pro svévoli částkou 500 K ve prospěch místních chudinské pokladny v Olomouci.

D ů v o d y: Výměry zemské úřadovny I. Všeobecného pensijního ústavu v Brně z 24. ledna 1922 bylo vysloveno, že Vincenc M. a Karel G., zámečnickí mistři modelů, ve svém zaměstnání u firmy Moravské ocelárny a železárny, akciová společnost v Olomouci, od 1. července 1920 podléhají pensijnímu pojištění; výměry byly opatřeny právním poučením, že proti nim jest přípustným odpor, jež by bylo během 14 dnů, počítaje ode dne doručení, podati u zsp-é v Brně.

Odpor proti těmto výměrům podaný stěžující si firmou byl nař. rozhodnutím v pořadí instancí zamítnut jako opožděný a tudíž nepřipustný, jelikož v odpor vzaté výměry byly odvolatelce doručeny nejpozději dne 2. února 1922, námítky však, ačkoliv bylo dáno správné poučení o opravných prostředcích, podány k zsp-é v Brně teprve dne 9. března 1922, tudíž po uplynutí 14denní odvolací lhůty.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Dle § 75 zák. o pensijním pojištění z 5. února 1920 č. 89 Sb. mohou výměry pensijního ústavu a jeho zemských úřadoven mimo výměry uvedené v odst. 2 t. j. výměry, které se týkají práv anebo povinností upravených zákonem, býti brány v odpor námítkami, které dlužno podati do 14 dnů u politického zemského úřadu, v jehož obvodu se nalézá služební místo zřízencovo.

Chtěla-li se tudíž stěžující si firma brániti proti povinnostem jí těmito výměry uloženým, měla odpor proti těmto výměrům podati v uvedené lhůtě u pol. zemského úřadu v Brně. Tato lhůta nemohla býti prodloužena tím, že firma dopisem zasláným dne 2. února 1922 zemské úřadovně I. Všeobecného pensijního ústavu v Brně žádala o opravení těchto výměrů a jich zrušení, třebaž že onen dopis označila za rozklad; neboť zák. v cit. § 75 přesně označuje způsob, jakým lze dožadovati se s právním účinkem odpomoci proti výměrům pensijního ústavu a jeho zemských úřadoven, neobsahuje však předpisu, z něhož by se dalo dovoditi, že lhůta stanovená pro podání řádného prostředku opravného se prodlužuje nějakým rozkladem na místo, z něhož výměr vyšel.

Podala-li tudíž stěžující si firma odpor na zsp teprve dne 9. března 1922, ač zmíněné výměry jí doručeny byly nejpozději dne 2. února 1922, nemohl nss shledati ve výroku, že odpor ten byl podán opožděně, nezákonnost a dospěl tudíž k zamítnutí stížnosti.

Výrok o pokutě pro svévoli opírá se o ustanovení § 41 zák. z 22. října 1875 ř. z. č. 36 z r. 1876.